

Arrest

nr. 161 245 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TIMBERMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 10 september 2011 te Tunesië in het huwelijk met een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Verzoeker dient op 17 oktober 2011 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote te vervoegen in België.

1.3. Het gevraagd visum wordt op 24 februari 2012 toegestaan.

1.4. Verzoeker komt op 31 maart 2012 aan in België en wordt op 2 mei 2012 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.5. Op 15 juli 2013 wordt uit het huwelijk het kind E. K. geboren.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 september 2015 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 16 september 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54,1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 4° VW het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene trad op 10.09.2011 in het huwelijk met de Belgische onderdaan [C. E.] [RR ...] die hem enkele maanden voordien leerde kennen tijdens een vakantie in Tunesië. Betrokkene reisde einde maart 2012 naar België om zich bij zijn kersverse echtgenote te vestigen. Op 04.04.2012 werd betrokkene ingeschreven in het Vreemdelingenregister en op 15.05.2012 in het bezit gesteld van zijn verblijfstitel F kaart en toegelaten tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk. Op 15.07.2013 werd het koppel ouder van een zoon de genaamde [K. E.] [RR ...] maar kortelings na de geboorte kwamen er echtelijke problemen tussen het koppel. Op basis van de gegevens van het Rijksregister verhuisde betrokkene op 30.06.2014 naar een ander adres en op 31.03.2015 werd de echtscheiding overgeschreven. De gezinssituatie is bijgevolg totaal veranderd waardoor conform art 42 quater §1,4°VW er een einde kan worden gesteld aan het verblijf dat ontleent wordt aan de procedure gezinshereniging met de Belgische onderdaan en ex-echtgenote [C. E.]. (Art40ter VW)

Betrokkene ondertekende op 03.11.2014 een document dd. 30.10.2014 waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', teneinde onze dienst in staat te stellen de verankering van betrokkene in België en zijn banden met Tunesië te beoordelen, alsook om de toepassing van mogelijke uitzonderingsgronden na te gaan op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden conform art 42 quater §4 VW. Bij het standaarddocument werd de volgende verduidelijking bijgevoegd, gelet dat betrokkene ouder zou zijn van een Belgisch kind. "Voor zover u ouder zou zijn van een Belgische minderjarige en dit een element zou zijn dat u wenst aan te halen, dient een geboorteakte van de minderjarige te worden voorgelegd, alsook het bewijs (bewijzen) dat u het kind vergezelt of begeleidt (gezinssamenstelling). Voor zover er geen gezamenlijke vestiging is met het kind kan de affectieve en financiële band met het kind ook worden aangetoond (bezoekregeling, betalen van alimentatie, e.d.m.) ter vervanging van de gezinssamenstelling".

Betrokkene legt op 12.11.2014 de volgende documenten voor:

-Bankuitreksels / betalingsbewijzen dd 09.2014 energiefacturen water, gas en huishuur. Deze documenten zeggen weinig over de integratie van betrokkene in het verleden of heden in België, noch over de banden met zijn land van herkomst. Beschikken over een woonst en nutsvoorzieningen betreffen basisvoorwaarden om op een menselijke wijze in het Rijk te kunnen verblijven.

-Attest en verklaring dd 04.11.2014 CAW Oost - Vlaanderen dat betrokkene op gesprek geweest is, zonder enige verdere informatie. Bijgevolg verschaft dit document geen enkele informatie betreffende de integratie van betrokkene in België en / of zijn banden met het land van herkomst.

-Kopie Trajectovereenkomst VDAB dd 12.09.2014 met als doel werk te vinden. Dit bewijst dat betrokkene werkwilgig is maar bewijst uiteraard niet van een uitzonderlijke economische integratie in het Rijk. Trouwens, op basis van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 28.02.2014 niet meer

actief is op de arbeidsmarkt en tot op de dag van vandaag ten laste is van de Belgische sociale bijstand, wat bezwaarlijk beschouwd kan worden als een positief element van integratie.

-Werkloosheidsattest ABVV dd 04.11.2014 met betalingsbewijzen augustus -oktober 2014. Dit document bewijst dat betrokkene deze periode recht had op werkloosheidsuitkeringen. Een raadpleging van de sociale kruispuntbank toont aan dat dit document inmiddels achterhaald is gelet dat betrokkene heden een maandelijks leefloon ontvangt van het OCMW wat bezwaarlijk als een positief kan worden beschouwd.

-Kopie geboortetest [K. E.] [RR ...] met de vermelding van betrokkene als vader. Louter op basis van het attest wordt geen affectieve en financiële band met het kind aangetoond (bezoekregeling, betalen van alimentatie, e.d.m.) ter vervanging van de gezinssamenstelling, waardoor dit document weinig waarde heeft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong het behoud van het verblijfsrecht toelaat. Voor zover hij Belgische kinderen heeft, is het duidelijk dat hij niet naar hen omkijkt. Wel integendeel, betrokkene heeft de gezamenlijke woning verlaten en draagt niet bij tot de opvoeding van zijn zoon, laat staan dat hij hem mede financieel onderhoudt. De moeder van het kind heeft bij dringende maatregelen de volledige voogdij bekomen en betrokkene legt geen documenten voor zoals hem nochtans gevraagd werd dd 30.10.2014 "Voor zover u ouder zou zijn van een Belgische minderjarige en dit een element zou zijn dat u wenst aan te halen, dient een geboortekte van de minderjarige te worden voorgelegd, alsook het bewijs (bewijzen) dat u het kind vergezelt of begeleidt (gezinssamenstelling). Voor zover er geen gezamenlijke vestiging is met het kind kan de affectieve en financiële band met het kind ook worden aangetoond (bezoekregeling, betalen van alimentatie, e.d.m.) ter vervanging van de gezinssamenstelling", instructie van DVZ betekend dd. 03.11.2014 .

Voor zover betrokkene zich wenst te beroepen op de uitzonderingssituaties als bepaald in art 42 quater §4, 1 °-4° bepaalde gevallen, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarde zoals bepaald in art 42 quater, §4, laatste alinéa VW : betrokkene is niet actief op de arbeidsmarkt en geniet een OCMW- uitkering; hij is ten laste van het sociale bijstandstelsel in het Rijk.

Gelet op al het voorgaande en gelet dat er door betrokkene geen andere bewijzen werden voorgelegd kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd (29 jaar oud) , gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Betrokkene heeft sedert november 2014 geen bijkomende documenten voorgelegd en het komt toe aan betrokkenen hun verblijfsdossier te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert, wat de beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden betreft, de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 42quater, § 1, laatste lid en § 4, 3° van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel op dit punt als volgt samen in de synthesesmemorie:

"1. Wat de toepassing van artikel 42quater, §4, 3°Vreemdelingenwet betreft

De grieven van verzoeker

Mocht Uw Raad van oordeel zijn dat het middel in hoofddorde van verzoeker ongegrond is (quod certe non), dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dit omwille van hiernavolgende redenen.

Voor zover als nodig benadrukt verzoeker dat hij zich kan beroepen op één van de uitzonderingsgevallen zoals bepaald in artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet.

Meer bepaald bevindt verzoeker zich in een situatie zoals vermeld in artikel 42quater, §4, 3° Vreemdelingenwet, aangezien hem het omgangsrecht met zijn minderjarige zoon bij gerechtelijke beslissing is toegewezen en de rechter heeft bepaald dat dit recht in België moet uitgeoefend worden (stuk 3).

Enkel en alleen al op dit punt is de beslissing van verweerder op onjuiste feitelijke gegevens gesteund indien gesteld wordt dat de ex-echtgenote van verzoeker de volledige voogdij heeft bekomen. Zoals hierboven reeds uiteengezet heeft verzoeker wel degelijk via een gerechtelijke procedure een omgangsregeling met zijn minderjarige zoon bekomen. Ook het ouderlijk gezag wordt door verzoeker en zijn ex-echtgenote gezamenlijk uitgeoefend (stuk 3).

In de bestreden beslissing wordt -eveneens verkeerdelijk- vermeld dat verzoeker 'niet naar zijn kind omkijkt', of nog dat hij 'niet bijdraagt tot de opvoeding van zijn zoon, laat staan dat hij hem mede financieel onderhoudt'. Ook met betrekking tot dit punt dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens (stuk 3 en stuk 6). Verzoeker neemt wel degelijk zijn verantwoordelijkheid in de opvoeding en het onderhoud van zijn zoon.

Minstens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een eenzijdige feitenvinding. Immers, blijkbaar is verweerder merkwaardig genoeg wel in staat om zonder enige tussenkomst van verzoeker, doch zonder hier ooit melding van te maken, kennis te nemen van de beschikking d.d. 6 juni 2014 gewezen op verstek. Dat dit vonnis naderhand werd herroepen door het vonnis d.d. 23 april 2015 (stuk 3) is haar blijkbaar niet bekend. Voor zover als nodig benadrukt verzoeker dat dit vonnis slechts akte neemt van het tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote overeengekomen akkoord inzake het ouderlijk gezag, de omgangsregeling, etc. voor [E.].

Verzoeker voldoet –in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld- eveneens aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 42 quater, §4, 3° Vreemdelingenwet. Ook op dit punt is de bestreden beslissing bijgevolg gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens. Zo zou verzoeker een OCMW-uitkering genieten en zou hij ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel. Dit is geenszins het geval. Verzoeker genoot ten tijde van de bestreden beslissing (evenals ervoor) een werkloosheidsuitkering en beschikt wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen (stuk 5). Dit bleek reeds uit de stukken die door verzoeker aan verweerder werden overgemaakt (stuk 2). Daarnaast beschikt hij over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt (inschrijvingsnummer 1986070157586). Dit punt wordt trouwens door verweerder niet betwist.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder middels de bestreden beslissing minstens het beginsel van de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Daarnaast kan vastgesteld worden dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend. Dit beginsel vereist dat verweerder de verplichting heeft om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Door verzoeker eind oktober 2014 uit te nodigen om binnen de 30 dagen alle dienstige stukken over te maken (stuk 4), en bijna een jaar later het dossier van verzoeker op deze stukken, die slechts op eenzijdige wijze en in zeer beperkte mate door verweerder werden geactualiseerd, te beoordelen en uiteindelijk de bestreden beslissing hierop te baseren (stuk 2), schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker merkt in dit kader op dat verweerder reeds eind oktober 2014 een onderzoek is gestart naar de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet. Op dit ogenblik bevond de echtscheidingsprocedure tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote, evenals de procedure in verband met het ouderlijk gezag, de omgangsregeling, etc. voor [E.] zich in een beginfase. Verzoeker diende evenwel binnen de 30 dagen na de betekening van het schrijven van verweerder (i.e. 3 november 2014) zijn stukken over te maken (stuk 4). Verzoeker heeft op 12 november 2014 alle stukken die in zijn bezit waren aan verweerder overgemaakt. Het is evident dat verzoeker zich op dit ogenblik in de onmogelijkheid bevond om het vonnis d.d. 23 april 2015 (stuk 3) inzake het ouderlijk gezag, de omgangsregeling, etc. voor zijn zoon [E.] aan verweerder over te maken. Verzoeker ging er tevens van uit dat het actualiseren van zijn dossier op een later tijdstip niet aan de orde was, gelet op het feit dat in de brief van verweerder d.d. 30 september 2014 uitdrukkelijk werd vermeld dat verzoeker zijn stukken binnen de 30 dagen diende over te maken, zonder enige verduidelijking dat hij naderhand nog steeds in de mogelijkheid was om alle dienstige stukken bij het dossier te voegen. In ieder geval was verzoeker absoluut niet van op de hoogte van het feit dat er een mogelijkheid bestond om zijn dossier te actualiseren en werd deze mogelijkheid hem nooit ter kennis gebracht. Voor zover als nodig merkt verzoeker op dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt voorgehouden, het arrest van de Raad van State d.d. 12 maart 2013 (nr. 222.809) niet zonder meer naar dit specifieke geval kan getransponeerd worden.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. De bestreden beslissing stoelt evenmin op een correcte feitenvinding.

Tenslotte wijst verzoeker op artikel 8 EVRM met betrekking tot het recht op eerbiediging voor het gezins- en familieleven. Verzoeker erkent dat dit recht niet absoluut is, doch stelt dat beperkingen op dit grondrecht de toets met het evenredigheidsbeginsel dienen te doorstaan. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoeker. De bestreden beslissing omvat een onevenredige inbreuk op het gezins- en familieleven van verzoeker en schendt bijgevolg artikel 8 EVRM.

Samengevat kan gesteld worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens en werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid. Er is sprake van een schending van zowel de materiële motiveringsplicht als van het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing is kennelijk onredelijk.

Het eerste onderdeel van het middel in ondergeschikte orde is gegrond. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Replik op het standpunt van verweerder

In tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt is zijn beslissing niet gesteund op de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft hij de betrokken gegevens niet correct beoordeeld en kon hij op grond van deze gegevens niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing komen.

Immers ging verweerder er verkeerdelijk van uit dat verzoeker niet aan de voorwaarden zoals vermeld in artikel 42quater, §4, 3° Vreemdelingenwet voldeed, terwijl -zoals uit het voorgaande kan geconcludeerd worden- dit wel degelijk het geval blijkt te zijn.

Verzoeker herhaalt dat hem het omgangsrecht met zijn minderjarige zoon bij gerechtelijke beslissing is toegewezen en dat de rechter expliciet bepaald heeft dat dit recht in België moet uitgeoefend worden (stuk 3). Met verwijzing naar hetgeen verzoeker hiervoor reeds heeft uiteengezet kan bijgevolg niet anders dan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund.

Verweerder stelt daarnaast dat verzoeker van maart tot en met augustus 2015 een OCMW-uitkering heeft genoten. Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing vermeld wordt:

“dat betrokkene heden een maandelijks leefloon ontvangt van het OCMW

(...)

betrokkene is niet actief op de arbeidsmarkt en geniet een OCMW-uitkering; hij is ten laste van het sociale bijstandstelsel in het Rijk” (stuk 2 – eigen onderlijning).

Verzoeker merkt nogmaals op dat hij ten tijde van de bestreden beslissing (i.e. op 11 september 2015) geen OCMW-uitkering, doch wel een werkloosheidsuitkering genoot. Uit de door verzoeker in dit kader neergelegde stukken (stuk 5) blijkt minstens dat hij in juli en augustus 2015 een werkloosheidsuitkering genoot. Ook op dit punt is de bestreden beslissing bijgevolg niet gesteund op de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft verweerder de betrokken gegevens niet correct beoordeeld en kon hij op grond van deze gegevens niet tot zijn besluit komen.

Voor zover als nodig merkt verzoeker op dat, ondanks hetgeen verweerder tracht voor te houden, een werkloosheidsuitkering geen deel uitmaakt van het (residuaire) sociaal bijstandstelsel. In tegendeel is de werkloosheidsuitkering ontegensprekelijk een onderdeel van het Belgische sociale zekerheidstelsel (zie artt. 3, 4 en 7 wet 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid der werknemers, BS 2 juli 1981).

Gelet op het voorgaande beschikt verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen, evenals over een ziektekostenverzekering zoals vereist door artikel 42quater, §4, 3° Vreemdelingenwet.

Samengevat stelt verzoeker dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 42quater, §4, 3° Vreemdelingenwet en dat het voorgaande door verweerder niet ernstig kan worden weerlegd.

Ten slotte herhaalt verzoeker dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij naar aanleiding van de brief van verweerder d.d. 30 oktober 2014 zijn dossier kon actualiseren. Deze mogelijkheid werd hem nooit ter kennis gebracht. In tegendeel vermeldt deze brief uitdrukkelijk dat verzoeker zijn stukken binnen de 30 dagen dient over te maken. Verzoeker ging er dan ook redelijkerwijs van uit dat hij na deze termijn geen stukken meer aan zijn dossier kon toevoegen. Bovendien merkt verzoeker op dat tussen de start van het onderzoek dat door verweerder werd gevoerd (i.e. 30 oktober 2014) en de uiteindelijke beslissing (i.e. 11 september 2015) een zeer lange periode (bijna 12 maanden) is verstreken waarin het dossier van verzoeker blijkbaar enkel op eenzijdige basis (en bovendien met foutieve feitelijke gegevens) werd geactualiseerd en waarbij verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gehad om zelf bijkomende stukken neer te leggen. In alle redelijkheid kon van verweerder verwacht worden dat hij behoorde te weten dat de stukken die in november 2014 door verzoeker werden neergelegd, in september 2015 (minstens deels) achterhaald kunnen zijn. Verweerder heeft evenwel enkel op eenzijdige wijze het dossier van verzoeker geactualiseerd, zonder aan verzoeker de mogelijkheid te geven om op de -naar aanleiding van de actualisatie- foutieve feitelijke gegevens van zijn dossier te reageren dan wel zelf bepaalde stukken te actualiseren.

Conclusie

Het eerste onderdeel van het middel in ondergeschikte orde is gegrond.

2. Wat de toepassing van artikel 42quater, §1, laatste lid Vreemdelingenwet betreft

De grieven van verzoeker

Verzoeker wijst er bovendien op dat, voor zover Uw Raad van oordeel is dat verzoeker zich niet kan beroepen op de uitzonderingsregel zoals supra onder punt 1 vermeld, verweerder in ieder geval niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij met zijn land van oorsprong bindingen heeft.

In ieder geval dient vastgesteld te worden dat met de op 12 november 2014 aan verweerder overgemaakte stukken in de bestreden beslissing (stuk 2) onterecht en op basis van onjuiste feitelijke gegevens, geen rekening wordt gehouden. De bankuittreksels en betalingsbewijzen, het attest en de verklaring van de CAW, de kopie van de trajectovereenkomst van de VDAB evenals de werkloosheidsattesten, vormen allen het bewijs dat verzoeker wel degelijk geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Wat de trajectovereenkomst van de VDAB betreft, merkt verzoeker op dat zijn arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd in 2014 wegens de economische crisis (en dus volledig buiten zijn wil om) niet werd verlengd. Verzoeker had evenwel voldoende rechten opgebouwd teneinde een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten. Voor zover als nodig wijst verzoeker erop dat hij steeds actief op zoek is naar werk en dat hij op 1 oktober 2015 van start kon gaan in een lokale onderneming. Deze mogelijkheid werd hem door de bestreden beslissing evenwel ontnomen. Verweerder beweert -volledig ten onrechte- dat verzoeker een leefloon van het OCMW zou genieten (stuk 5). Eveneens wordt gesteld dat verzoeker geen affectieve en financiële band met zijn minderjarig kind aantoon. In dit verband kan nuttig verwezen worden naar supra punt 2, waarin duidelijk aangetoond wordt dat de bestreden beslissing ook op dit punt gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. De bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens. Bovendien zijn bepaalde gegevens niet correct beoordeeld. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk.

Het tweede onderdeel van het middel in ondergeschikte orde is gegrond. Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Replik op het standpunt van verweerder

Verzoeker stelt dat de argumenten van verweerder niet kunnen overtuigen.

Met verwijzing naar het voorgaande wordt door verzoeker wel degelijk aangetoond dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, minstens dat verweerder middels de bestreden beslissing bepaalde gegevens niet correct beoordeeld heeft en hij niet in alle redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Conclusie

Het tweede onderdeel van het middel in ondergeschikte orde is gegrond."

3.2.1. In zoverre verzoeker de bedoeling heeft de schending in te roepen van de formele motiveringsplicht stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dit beginsel houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient in casu te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Zo beëindigde verweerder in casu het verblijfsrecht van verzoeker op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een

burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]”.

Artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

3.2.2.2. Verzoeker betwist op zich niet dat hij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin in beginsel een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg. Wel is hij van mening dat in casu deze bepaling niet kon worden toegepast omdat hij zich kan beroepen op de uitzonderings situatie vervat in artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt in dit verband op dat een vreemdeling zich slechts dienstig kan beroepen op deze uitzonderingssituatie, of enige andere uitzonderingssituatie, voor zover de betrokkene bijkomend kan aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verweerder oordeelde op dit punt in de bestreden beëindigingsbeslissing dat verzoeker niet actief is op de arbeidsmarkt en hij een uitkering van het OCMW geniet, om te stellen dat verzoeker zich niet kan beroepen op een van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beëindigingsbeslissing op dit punt steunt op onjuiste feitelijke gegevens. Hij betwist dat hij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing OCMW-steun genoot en benadrukt dat hij integendeel een werkloosheidsuitkering kreeg. Betreffende het gestelde in de nota dat uit informatie van de kruispuntbank van de sociale zekerheid zoals deze is opgenomen in het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoeker van maart tot en met augustus 2015 een OCMW-uitkering genoot, repliceert verzoeker – onder verwijzing naar de stukken zoals hij deze reeds aanbracht in het kader van zijn inleidende verzoekschrift – dat hij in juli en augustus 2015 wel degelijk werkloosheidsuitkeringen ontving.

De Raad stelt evenwel vast dat het gestelde in de bestreden beëindigingsbeslissing dat verzoeker op dat ogenblik een OCMW-uitkering genoot steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Hierin is, zoals correct wordt aangestipt in de nota, immers een stuk opgenomen met informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent leefloon, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 1 maart 2015 en dit tot en met 31 augustus 2015 een leefloon of equivalent leefloon genoot. Voor de maanden april tot en met augustus 2015 ontving verzoeker een bedrag dat overeenstemt met het bedrag van een volwaardig leefloon als alleenstaande.

Door een stuk voor te leggen dat hij voor de maanden juli en augustus 2015 een werkloosheidsuitkering ontving ten bedrage van respectievelijk 432,37 en 1.134,90 euro ontkracht verzoeker nog niet de vaststelling door het bestuur – die steun vindt in informatie afkomstig uit de kruispuntbank van de sociale zekerheid betreffende het leefloon of equivalent leefloon, zoals opgenomen in het administratief dossier – dat hij voor deze maanden wel degelijk steun genoot van het OCMW. Het loutere gegeven dat verzoeker werkloosheidsuitkeringen genoot, bewijst nog niet dat het bestuur foutief vaststelde dat hij voor de vermelde maanden ook financiële steun van het OCMW genoot, en dus een beroep deed op de sociale bijstand. De Raad merkt in dit verband ten overvloede ook nog op dat uit het door verzoeker overgemaakte werkloosheidsattest opgesteld op 17 september 2015 blijkt dat gedurende juni 2015 beslag werd gelegd op het volledige bedrag van werkloosheidsuitkering van 261 euro waarop hij recht had en dat voor de maand juli 2015 beslag werd gelegd op 746,18 euro van verzoekers werkloosheidsuitkering van 1.178,55 euro.

De vaststelling dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing zich genoodzaakt zag een beroep te doen op de sociale bijstand – meer bepaald ten bedrage van het volledig leefloon als alleenstaande – volstaat opdat verweerder op wettige wijze kon vaststellen dat niet is voldaan aan de vereiste dat verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het is verder niet betwist dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing niet actief was als werknemer of zelfstandige en evenmin dat hij lid was van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Aldus kon verweerder eveneens op wettige wijze vaststellen dat niet was voldaan aan de vereisten opdat verzoeker zich kon steunen op een van de uitzonderingssituaties zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.3. Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder, in het kader van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, zich steunde op onjuiste feitelijke gegevens wat betreft de gezinsband met zijn zoon en waar werd gesteld dat de ex-echtgenote de volledige voogdij heeft over dit kind. Hij benadrukt dat het vonnis waarbij zijn ex-echtgenote in het kader van dringende en voorlopige maatregelen de volledige voogdij verkreeg wat het kind betreft intussen herroepen is door het vonnis van 23 april 2015 en waarbij akte werd genomen van een tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote overeengekomen akkoord inzake onder meer het ouderlijk gezag en de omgangsregeling. Hij benadrukt hierbij dat het ouderlijk gezag met betrekking tot het kind thans gezamenlijk wordt uitgeoefend en hij een omgangsrecht heeft dat in België moet worden uitgeoefend. Hij wijst er eveneens op dat een regeling is afgesproken betreffende alimentatiegeld, en voegt in dit verband een stuk over overgemaakte alimentatiegelden. Verzoeker geeft op dit punt ook nog aan dat waar verweerder zonder zijn tussenkomst kennis heeft kunnen nemen van het vonnis bij verstek van 6 juni 2014 waarbij zijn intussen ex-echtgenote als dringende maatregel de volledige voogdij over het kind verkreeg, verweerder ook kennis diende te hebben van dit latere vonnis van 23 april 2015. Hij betoogt ook dat toen verweerder zijn onderzoek startte in oktober 2014 hij midden in de echtscheidingsprocedure zat en hij toen hem op 3 november 2014 één maand werd gegeven om stukken voor te leggen onmogelijk reeds het vonnis van 23 april 2015 kon voorleggen. Hij stelt er vanuit te zijn gegaan dat een actualisering van zijn dossier op een later tijdstip niet aan de orde was, gelet op de uitdrukkelijke vermelding dat hij dertig dagen de tijd had om stukken voor te leggen.

Verweerder repliceert, wat dit betoog betreft, als volgt in de nota met opmerkingen:

“[...] Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hem bij gerechtelijke beslissing een omgangsrecht met zijn minderjarige zoon werd toegewezen en bepaald werd dat dit recht in België dient te worden uitgeoefend, dient te worden opgemerkt dat de stukken die verzoeker ter staving van zijn betoog voegt bij zijn verzoekschrift (stukken 3 en 6) geenszins werden voorgelegd aan verwerende partij, dit niettegenstaande het schrijven van 30 oktober 2014. Dit vindt steun in het administratief dossier. De regelmatigheid van de thans bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover verwerende partij beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd

genomen. De stukken 3 en 6 werden door verzoeker niet voorgelegd aan verwerende partij, zodat hij zich thans niet dienstig op die stukken kan beroepen.

[...]

Waar verzoeker stelt dat hij ervan uitging dat een actualisatie van zijn dossier niet aan de orde was gelet op het schrijven van 30 oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat verzoeker door middel van dit schrijven op de hoogte was van het feit dat er een onderzoek ging worden gevoerd naar zijn situatie en dat er mogelijks een beslissing ging worden genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In dit schrijven werd tevens duidelijk gewezen op de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande, dient niet alleen te worden opgemerkt dat verzoeker naar aanleiding van dit schrijven geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit kon blijken of er al dan niet sprake was van een omgangsrecht met zijn minderjarig kind. Er werd enkele een geboorteakte voorgelegd. Er dient tevens te worden benadrukt dat verzoeker, niettegenstaande het vonnis van 23 april 2015, geen enkele stap heeft ondernomen om dit vonnis voor te leggen aan verwerende partij, dit niettegenstaande hij gelet op het schrijven van 30 oktober 2015 op de hoogte was van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

[...]

Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in België, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin verzoeker met zijn land van oorsprong bindingen heeft.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont evenwel aan dat verwerende partij in het kader van voormelde bepaling rekening heeft gehouden met alle stukken die door verzoeker werden voorgelegd, alsook met de gezinssituatie van verzoeker zoals die gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

[...]

Verzoeker toont niet aan stukken te hebben voorgelegd die door verwerende partij niet werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij op 1 oktober 2015 van start kon gaan in een lokale onderneming en stelt dat er sprake is van een affectieve en financiële band met zijn minderjarig kind, dient niet alleen te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing dateert van 11 september 2015, doch ook dat de regelmatigheid van de thans bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover verwerende partij beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De stukken die thans voor de eerste maal bij het verzoekschrift worden gevoegd kunnen niet dienstig worden aangevoerd door verzoeker om de regelmatigheid van de bestreden beslissing te betwisten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.”

Zoals reeds werd aangeduid, legt artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet het bestuur op om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beëindigingsbeslissing in dit verband als volgt oordeelde:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong het behoud van het verblijfsrecht toelaat. Voor zover hij Belgische kinderen heeft, is het duidelijk dat hij niet naar hen omkijkt. Wel integendeel, betrokkene heeft de gezamenlijke woning verlaten en draagt niet bij tot de opvoeding van zijn zoon, laat staan dat hij hem mede financieel onderhoudt. De moeder van het kind heeft bij dringende maatregelen de volledige voogdij bekomen en betrokkene legt geen documenten voor zoals hem nochtans gevraagd werd dd

30.10.2014 "Voor zover u ouder zou zijn van een Belgische minderjarige en dit een element zou zijn dat u wenst aan te halen, dient een geboortakte van de minderjarige te worden voorgelegd, alsook het bewijs (bewijzen) dat u het kind vergezelt of begeleidt (gezinssamenstelling). Voor zover er geen gezamenlijke vestiging is met het kind kan de affectieve en financiële band met het kind ook worden aangetoond (bezoekregeling, betalen van alimentatie, e.d.m.) ter vervanging van de gezinssamenstelling", instructie van DVZ betekend dd. 03.11.2014 ."

Verweerder oordeelde aldus dat, wat de gezinsband betreft tussen verzoeker en zijn Belgisch kind, deze de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet verhindert en dit omdat niet blijkt dat verzoeker omkijkt naar zijn zoon, bijdraagt in de opvoeding van dit kind of dit kind mede financieel onderhoudt en nu de moeder van dit kind bij dringende maatregelen de volledige voogdij heeft verkregen. Hierbij wordt ook geduid dat verzoeker geen stukken aanbracht die hierover anders doen oordelen.

Het is op zich niet betwist dat deze situatie zoals geschetst in de bestreden beëindigingsbeslissing op dat ogenblik niet langer volledig de werkelijke situatie weerspiegelde en, zoals verzoeker correct aangeeft, in belangrijke mate achterhaald was. Verzoeker legt zo een vonnis voor van 23 april 2015 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, familie zaken, waarbij akte wordt verleend van het akkoord tussen verzoeker en zijn toenmalige echtgenote voor een verdere gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag, een verblijfsregeling en een onderhoudsbijdrage-regeling voor het kind. Hierin is ook een omgangsrecht voor verzoeker opgenomen. Verzoeker legt ook een stuk voor van overgemaakt alimentatiegeld. Wel bestaat er discussie over de vraag in welke mate verweerder kennis had of diende te hebben van een gewijzigde situatie en of verweerder onzorgvuldig handelde waar hij verzoeker weliswaar eind 2014 uitnodigde om alle nuttige gegevens die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht voor te leggen doch vervolgens tot 11 september 2015 wachtte om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht en dit zonder zich op dat ogenblik verder te informeren omtrent onder meer de uitkomst van de gerechtelijke procedures met betrekking tot het ouderlijk gezag en het omgangsrecht met het kind.

De Raad stelt allereerst vast dat waar verweerder in de bestreden beëindigingsbeslissing stelt dat verzoeker niet omkijkt naar zijn kind en verwijst naar de dringende en voorlopige maatregelen zoals deze op 6 juni 2014 werden opgelegd, de vaststelling zich opdringt dat verweerder bij het nemen van deze beslissing – zoals dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier – reeds kennis had van het gegeven dat verzoeker sindsdien via de rechtbank een bezoekrecht in een neutrale ruimte had verkregen. Hij had hiervan reeds kennis in september 2014. Door enkel te verwijzen naar de dringende en voorlopige maatregelen van 6 juni 2014 en op algemene wijze te stellen dat verzoeker niet omkijkt naar zijn kind zonder rekening te houden met dit later verworven bezoekrecht, dringt de vaststelling zich op dat geen zorgvuldige feitenvinding aan de basis ligt van de bestreden beëindigingsbeslissing.

Het is daarnaast niet betwist dat verzoeker op 3 november 2014 een schrijven werd betekend waarbij hem werd gevraagd stukken voor te leggen in het licht van de elementen bedoeld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker hiervoor een termijn van dertig dagen werd gegeven. Op 12 november 2014 legde verzoeker vervolgens stukken voor. Pas op 11 september 2015 – oftewel tien maanden later – ging verweerder over tot het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing. Het administratief dossier bevat geen concrete reden waarom verweerder – die verzoeker slechts één maand de tijd gaf om stukken voor te leggen die zijn actuele toestand dienden te verduidelijken – vervolgens zelf tien maanden wachtte om over te gaan tot het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, brengt verweerder in dit verband ook geen reden aan. De Raad merkt vervolgens op dat, gelet op de stukken die voorhanden zijn in het administratief dossier, verweerder er kennis van had dat verzoeker ten tijde van de uitnodigingsbrief was verwickeld in een echtscheidingsprocedure. Verweerder had er blijkens de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing ook kennis van dat in dit verband de echtscheiding reeds was uitgesproken, nu hij verwijst naar de overschrijving van de echtscheiding op 31 maart 2015. Verweerder diende verder te weten dat de opgelegde dringende maatregelen waarnaar hij verwijst – die reeds dateerden van 6 juni 2014 – in ieder geval ook slechts voorlopig waren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verweerder er kennis van had dat verzoeker een bezoekrecht in een neutrale ruimte had verkregen tot april 2015 en dat de kwestie van het ouderlijk gezag, het omgangsrecht en de alimentatie-regeling opnieuw zou voorkomen voor de rechtbank ten laatste in april 2015. Aldus kon verweerder er in redelijkheid niet van onwetend zijn dat de dringende en voorlopige maatregelen van 6 juni 2014 waarnaar hij verwijst, op het ogenblik van het nemen van de beslissing in beginsel achterhaald waren. Door zonder meer nog te verwijzen naar deze dringende en voorlopige maatregelen van 6 juni 2014

zonder in dit verband bijkomende navraag te doen of informatie in te winnen betreffende de definitieve regeling wat betreft het gezamenlijke kind – en dit terwijl het bestuur redelijkerwijze diende te weten dat de dringende maatregelen waarnaar het verwees in beginsel reeds achterhaald waren, mede als gevolg van de lange tijdsperiode die verweerder zonder duidelijke reden zelf liet verstrijken – kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen. Wat de verwijzing in de bestreden beëindigingsbeslissing naar rechtspraak van de Raad van State betreft, merkt de Raad ook nog op dat deze rechtspraak betrekking heeft op de situatie waarin een verblijfsrecht wordt geweigerd, hetgeen een fundamenteel andere situatie betreft dan de situatie waarin een reeds bestaand verblijfsrecht wordt beëindigd. Deze rechtspraak kan derhalve niet zonder meer worden getransponeerd op de thans voorliggende zaak.

3.2.2.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt en volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beëindigingsbeslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich, wat deze beslissing betreft, niet langer op.

3.2.3. Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd, terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in België, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS